

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Istedløven

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Istedløven", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 489. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid59456/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

Græd ej min Skat, min søde!
Vi ses igen forvist;
thi falder jeg i Slagets Larm,
saa finder du mig hist.

Farvel, min blonde Pige,
Armeen staar parat!
Og hvis jeg ikke fulgte den,
saa var jeg ej Soldat.

ISTEDLØVEN.

Dansken fik en Løve støbt! —
Da den flød for Ovnens Flammer
var det klart at tage Kending,
at dens Malm var dyrekøbt.
Slagnes Suk og Mødres Jammer,
Ligfærdsskud ved Dødens Kammer,
Livshaab, vejret hen som Halm,
Rigmænds Guld og Armods Penning,
brudte Hjerters Sorghavsbrænding,
klang i denne Løves Malm.

Lige meget — den stod rejst!
Taget ud af Skjoldets Ramme
slog den Tyskens Haab til Skamme
der, hvor Oprørsflag var hejst.
Stille uden Storpralslyd
stod den med alvorligt Øje
malmtung over slagtes Høje,
Blikket fæstet imod Syd.

Dem, som faldt hin Dag, da vrede
Mænd paa Vaabenvaalen mødte,
dem, som faldt med Danmarks Mærke
trykt til Brystet, skønt de blødte,
dem, som Lyngens Klokker røde
ringed til det store Møde
paa den tavse Istedhede —
dem den skulde værne om.
Derfor saa' man Blomster kranse
denne Dødens store Skanse,
denne Danmarks Helligdom.

Den stod som en Vogter ved Gærdets Led,
det skulde ej brydes af fjendtlige Fjed.

Den stod som et Tegn, et usvigeligt Mærke,
at frie Viljer gør Folkene stærke.

Den stod som en Bavta i Dødens Have
og lyste Fred over faldnes Grave.

Da klæng der en Buldren igen mod Syd,
den tro'de at høre Kanonernes Lyd.

Den rejste sig op, den spidsede Øre;
det var, som vilde selv Malmet høre.

Og Jorden hæved i Angst og Vaande;
de døde dernede paa ny drog Aande.

Men Skyerne hængte sig tykt under Himlen,
og ude lød Gny og Larm gennem Vrimlen.

De trængte sig ind med Skrig og Skraal,
med Rusens Fagter og Tysklands Maal.

De trængte sig ind i Dødningshaven;
de haanede Korset og spytted paa Graven.

Og havde de naaet til Kisternes Fjæle,
de havde dem trampet med Tøffelhæle.

Saa vog de Løven med Skaft og Stænger,
og knøb dens Hale med Smedetænger.

Med Reb de haled den ned fra det høje
og prikked med Skomagersyle dens Øje.

Den slæbtes mod Syd af det drukne Folk;
der skal den rejses som Sejers-Tolk.

Der skal den staa som et skamrejst Minde,
at gravlagt Kæmpe ej Fred maa finde.

Der skal den sige til Tysklands Mén:
„Vi vandt, fordi vi var ti mod én!“

Der skal den melde: „De Danske vege
ej før de nærmeste Grauder svege.“

Thi lad den staa! — Med sligt for Sinde
gror Gravurt snart over Hæderens Minde.